

Forfatter: Bagger, Carl

Titel: Udrag fra Udvalgte Skrifter

Citation: Bagger, Carl: "Udvalgte Skrifter", i Bagger, Carl: *Udvalgte Skrifter*, udg. af OSKAR SCHLICHTKRULL , 1928, s. XVII. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bagger01val-shoot-idm140621538843632/facsimile.pdf> (tilgået 12. maj 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte Skrifter

harmoni at slaa over i et Skrig af Længsel efter Udslettelse. Da først faar Sindet Ro. Lidelsens Baal er brændt ned — og Digtet kan glide ud i en rolig Tillid til en ny, en kommende Lykke. —

Et Par Maaneder efter sad Bagger i Odense som Redaktør af Fyens Stifts Adressavis — han syntes borgerlig set at være reddet. Men den, der kunde digte sig ud af Sorgen over sig selv, formaade ikke at tilsætte sin Karakter det islæt af Fasthed, som ene havde kunnet hjælpe ham. Det er ikke mindst Illusionen i den faldnes Tro paa en Genrejsning, der gør »Dampskibet Løven« til saa tragisk et Digt. — —

Som en smuk Efterskrift til sine Kærlighedsdigte har Bagger sat Thoras Moder — hvem han gennem alle Tilskikkelser vedblev at holde af, og som holdt af ham igen — et værdigt Eftermælc, i Digtet »Juliane Marie Fiedler«.

Naar Helten gifter sig, ender som bekendt hans Historie: ud af den første Kærligheds sarte Sødme, af Erobringens Kampglæde, af Længslens Vemod kunde Bagger digte. Men Besiddelsens Hverdag lod ham stum.

Der er et Ord i Sproget, som Bagger atter og atter tager i sin Pen, men uden nogensinde helt at forstaa dets Betydning; det er Ordet *Frihed*. Han vidste ikke, at den, der vil være *fri*, maa kunne beherske indefra. For ham blev Frihed det samme som Tøjlesløshed. Derfor gik hans Liv i Stykker. Han har mange Navne for Afskygninger af det Frihedsideal, som han saa begejstret besynger: snart er det

Bakkantens Hymne til Munterheden, snart *Zige-
nerens* Lovsang for det ubundne Vandreliv, snart
Republikanerens Dyrkelse af den simple, jævne
Mand.

I det lille, tidligt skrevne Digt »*Til Bacchus*«
sender Vinguden til hans Vugge:

to Engle ned
Min Vinterst og min Munterhed.

Han blev sin Genius tro Livet igennem, og han holdt sit Løfte: at blive »En Gud for Skidenhoben«. Der er ingen Tvivl om, at naar Bagger i de simpleste Knejer i Selskab med Venner, hvis primitive Gemytter ingen Dyd eller Pligt holdt i Tømme, hengav sig til Øjeblikkets Lystighed, kunde han føle en Frihedens Inspiration, der gjorde ham til en »Gud« for Bærmen. Han har haft noget af den samme aandelige Begavelse, der udmærkede Wessel; hans Vid gjorde ham til den selvskevne Fører i hvert Drikkelag. Det fortælles fra hans Odensetid, at da Værten i en Vinstue, hvor han holdt til Huse, var Bagger lidt vel paatrængende med sin Regning, forlagde han uden videre Residensen til et andet Vinhus. Men Følgen blev, at det første ganske tømtes for Gæster. — Baggers Vid havde været Sjælen i deres Bakkkanaler, og de fulgte ham til det nye Sted, indtil den besværlige Vært maatte bede om godt Vejr og love aldrig at genere Bagger med nogen Regning.*)

Det gyldigste Mindesmærke, han har sat Drikke-
daaden, er det ypperlige Digt: »*Ballade*«. Den trets-
tenaarige Parykmagersøn øver den Bedrift i eet

*) Dolleris Side 89.